

1925-2025

**Van medische missie
tot waterrechtvaardigheid**

100 jaar Simavi

100 JAAR

Honderd jaar. Dat is een mensenleven – of meerdere generaties van bevoegen mensen die zich hebben ingezet voor gezondheid, gelijkwaardigheid en toegang tot schoon water.

Toen Simavi in 1925 werd opgericht, was de wereld een andere plek. Maar ook toen al speelden vrouwen een belangrijke rol. Louise Leonore Bervoets, verpleegkundige en medeoprichter van Simavi, leidde vroedvrouwen op in Nederlands-Indië.

Haar rol verdween later naar de achtergrond, zoals dat helaas zo vaak gebeurt met vrouwen in de geschiedenis.

Maar wij zijn haar niet vergeten. Sterker nog: haar visie – dat zorg lokaal moet worden gedragen en dat vrouwen daarin een sleutelrol vervullen – leeft vandaag de dag sterker dan ooit door in onze organisatie.

Louise Leonore Bervoets

In de afgelopen eeuw is Simavi veranderd van een stichting die vooral dingen bracht, naar een organisatie die gelooft in het versterken van wat er al is. Van collectebussen naar systeemverandering. Van hulp geven, naar macht delen.

Dat is waar we nu staan: in een tijd waarin de urgentie groot is. Klimaatverandering, ongelijkheid, en een steeds ernstiger wordende watercrisis. Maar ook in een tijd waarin onze partnerorganisaties – vaak geleid door vrouwen – krachtiger, creatiever en moediger zijn dan ooit.

Dit boekje is geen museumstuk. Het is een eerlijke en scherpe terugblik op wie we waren, en een blik vooruit op waar we naartoe willen. Een ode aan iedereen die onderdeel is geweest van onze reis – donateurs, artsen, vroedvrouwen, activisten, collega's en gemeenschappen wereldwijd.

En tegelijk een uitnodiging aan jou: om ook onderdeel te zijn van de volgende 100 jaar. Want de strijd voor water als mensenrecht en voor de kracht van vrouwen – die is nog lang niet voorbij.

Laten we samen doorgaan.

Dieneke van der Wijk

Directeur Simavi

HOOFDSTUK

1

1925 - 1950

Waar het begon: zorg
als missie, maar ook als
machtsmiddel

Louise Leonore
Bervoets-van
Ewijk en haar
man Hubertus
Bervoets

*“Men kan zich Bervoets en
zijn werk niet indenken zonder
mevrouw Bervoets.”*

— In memoriam Hubertus Bervoets

1925-1950

WAAR HET BEGON: ZORG ALS MISSIE, MAAR OOK ALS MACHTSMIDDEL

In een villa in de bossen van Zeist ontstaat in 1925 een idee dat honderd jaar later nog steeds mensenlevens beïnvloedt. Hubertus en Louise Leonore Bervoets richtten samen de 'Stichting Inzake Medische Aangelegenheden Voor Inheemschen' op.

Hubertus Bervoets was voormalig zendingsarts, en zijn vrouw Louise Leonore Bervoets-van Ewijck een ervaren verpleegkundige die op Java Indonesische vrouwen opleidde tot vroedvrouw. Hoewel hun namen destijds samen in de oprichtingspapieren stonden en ze beiden werden geridderd voor hun inzet, raakte Louise Leonore's rol in de loop der tijd opmerkelijk genoeg uit beeld. In latere jaarverslagen en overzichten werd dokter Van der Spek, die zelf nooit in Indonesië is geweest, als medeoprichter genoemd. Dat is niet alleen historisch onjuist – het zegt ook veel over hoe makkelijk het verhaal van vrouwen uit beeld verdwijnt.

Voor een organisatie die vandaag de dag strijdt voor het recht op water en sanitatie en gelijkwaardigheid van vrouwen wereldwijd, is dat een opvallende omissie. En eentje die we nu – 100 jaar later – bewust rechtzetten.

Medische missie in een koloniaal tijdsgewricht

Simavi werd geboren vanuit het besef dat de medische zorg in de koloniën ernstig tekortschoot. Het echtpaar Bervoets – met

DE OPLEIDING TOT INLANDSCH VROEDVROUW

Zuster Engelberts
en dokter Soerodjo
geven les aan vroed-
vrouwen in Malang.

hun wortels in de zending, maar bewust van de nadelen van zendingsretoriek – wilde praktische medische hulp bieden én lokale zorgverleners opleiden. Niet alleen Nederlandse artsen, maar juist ook Indonesische vroedvrouwen, moesten hun plek krijgen in het zorgsysteem.

Toch was ook deze missie zeker niet vrij van koloniale denkbeelden. De vroege communicatie van Simavi spreekt over de 'geestelijke opheffing' van de Javaanse bevolking en de noodzaak om hen te bekeren tot Westerse geneeskunde. Lokale geneeswijzen werden geridiculiseerd, en Westerse kennis als superieur gezien.

Die tegenstrijdigheid – oprechte zorg en tegelijkertijd structurele ongelijkwaardigheid – loopt als een draad door de eerste decennia van Simavi heen.

'Hulp bij de blanke dokter': koloniale zendingsartsen hadden de stellige overtuiging dat Westerse geneeskunde essentieel was voor het overleven van Indonesiërs en dat traditionele geneeswijzen moesten worden afgeleerd.

Zó komen ze!

Bij honderden! Bij duizenden! Hele gezinnen, hele kampongs, om hulp bij de blanke dokter. Van U, lezer, hangt af hoevelen er geholpen zullen worden en hoevelen wegens gebrek aan geneesmiddelen moeten worden teruggestuurd.

- ☐ Verzoeken mij als lid te noteren voor f..... per jaar.
- ☐ Op de postrekening van Simavi gireer ik f..... als gift.
- ☐ verzoeken mij te noteren als medewerk(st)er aan de a.s. Simavi collecte.

Naam:

Adres:

Bedenk Simavi bij Uw laatste wilsbeschikking. De volgende vorm wordt daartoe aanbevolen:

„Ik vermaak aan de Vereniging Simavi (Steun In Medische Aangelegenheden Voor Inheemschen) te Amsterdam de som van f..... uit te keren binnen maanden na mijn overlijden, vrij van alle kosten en rechten.“

Simavi-Collecte

De kiem van een andere koers

En toch: binnen deze complexe en koloniale realiteit zagen Hubertus en Louise Leonore ook iets anders. Zij begrepen dat vrouwen zoals de vroedvrouwen op Java een sleutelpositie hadden in de zorg voor hun gemeenschap. En ze kozen er bewust voor om hen op te leiden, te betrekken, te versterken.

Misschien was het nog geen 'local ownership' zoals we dat nu bedoelen, maar het was wel de eerste stap in de richting van wat nu de kern van Simavi's werk is: krachtige vrouwen aan het roer van verandering.

MEDISCHE NOOD!

ORGAAN VAN DE VEREENIGING
SIMAVI

WIST JE DAT?

- Louise Leonore Bervoets was hoofdverpleegkundige in het zendelingenziekenhuis in Modjowarno en leidde daar al voor Simavi's oprichting lokale vroedvrouwen op.
- Zij werd tegelijk met haar man geridderd, maar haar naam verdween later uit het officiële oprichtingsverhaal van Simavi.
- Al in 1925 stelde Simavi: 'Er moet een gehele omkering in 't geestesleven van den Javaan komen...' – een zin die goed laat zien hoe koloniaal er destijds werd gedacht.

Met het opleiden van Indonesische artsen en vroedvrouwen werd geprobeerd meer vertrouwen te kweken in Westerse geneeskunde.

HOOFDSTUK

2

1950 - 1975

Dekolonisatie en de
blinde vlek van de
hulpverlener

*'In Simavi kan de inheemse
bevolking de hartslag van het
Nederlandse volk beluisteren.'*

— Medische Nood! —

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd Simavi's tijdschrift 'Medische Nood!' niet uitgegeven, en hield Simavi zich stil. In 1947 pakte Simavi de activiteiten weer op. De bezetting van de Japanners was sinds 1945 voorbij, dus de Nederlanders hadden het gevoel dat ze verder konden gaan waar ze gebleven waren in Indonesië, zowel met regeren als met het bieden van hulp.

Zo makkelijk ging dat echter niet, twee dagen na de capitulatie van Japan werd de Republiek Indonesië uitgeroepen door de Indonesische leiders Soekarno en Hatta. Daarop voerde Nederland vier jaar lang een bloedige oorlog in Indonesië, die pas in 1949 eindigde met de Nederlandse erkenning van de onafhankelijkheid van Indonesië.

De vlag ging uit in Jakarta, maar bij veel Nederlanders – ook binnen Simavi – bleef het stil. In de jaarverslagen geen woord over de onafhankelijkheidsoorlog, geen reflectie op de rol van Nederland, laat staan zelfkritiek. Alsof het land waar Simavi was ontstaan, plots geen onderwerp van gesprek meer mocht zijn.

Deze periode markeert een kantelpunt. Simavi wordt stil, herpakt zich, en zoekt haar weg in een nieuwe wereld waarin 'ontwikkelingshulp' terrein wint – maar waarin nog veel oude patronen doorklinken. Want hoewel de hulp voortaan ook naar Suriname, Nieuw-Guinea en later Afrika en Latijns-Amerika

gaat, blijft de bril waarmee gekeken wordt vaak dezelfde: wij weten wat goed is.

De koloniale bril bleef nog lang op

Ook na de onafhankelijkheid van Indonesië blijft het perspectief binnen Simavi vaak ongemerkt koloniaal. De mensen aan wie hulp geboden wordt, worden nu weliswaar beschreven als 'gewone mensen', maar vaak met een paternalistische ondertoon. In Medische Nood in Tropenland, het Simavi-tijdschrift van die tijd, worden de bewoners van Nieuw-Guinea omschreven als:

'Heel anders. Je bent te gast bij ménsen. Nu ja, mensen uit het Stenen Tijdperk, maar toch gewone mensen.'

Foto bij een artikel in het Simavi-tijdschrift 'Medische Nood in Tropenland' over de inwoners van Nieuw Guinea.

DE MAN UIT HET STENEN TIJDPERK

En toch een méns van de twintigste eeuw

Dat klinkt bijna vriendelijk, maar verraaft tegelijkertijd het diepe idee van achterstelling. Er wordt empathie gevraagd van het Nederlandse publiek – maar wel met de boodschap: ze zijn nog niet waar wij zijn.

Ook artsen die in Indonesië of Nieuw-Guinea werken, worden vaak neergezet als helden die 'terugkeren naar de chaos'. Zoals dokter J.J.J. Goslinga, een arts die jarenlang werkte in Toradjaland op Sulawesi. In het tijdschrift wordt beschreven hoe hij in 1950 in Nederland op een stormachtige avond besluit terug

te reizen, ondanks berichten over gewelddadige opstanden en evacuaties: *‘Wachten? Bedenken? Waarom? Die mensen hebben mij nodig!’*

Het is een uitspraak uit betrokkenheid, maar ook eentje die de lokale realiteit negeert: het land was net onafhankelijk geworden na een bloedige oorlog, en veel Indonesiërs wilden juist geen terugkeer van Nederlandse aanwezigheid – medisch of anderszins. Die complexiteit werd in de communicatie van Simavi nauwelijks benoemd.

Collecteren met een varende kliniek

Toch is er ook beweging. In 1950, ter ere van het 25-jarig bestaan, stuurt Simavi haar eerste poli-boot naar Indonesië en Nieuw-Guinea. Een klein schip, volgeladen met medicijnen en een medisch team, vaart langs afgelegen dorpen en houdt spreekuur aan boord. Later volgen er nog vier.

De boten zijn meer dan medische hubs: het zijn ook campagne-instrumenten. Voor vertrek varen ze langs Nederlandse steden waar donateurs ze kunnen bekijken. Zo wordt hulpverlening zichtbaar, tastbaar, en in zekere zin ook verkoopbaar. De eerste contouren van wat we nu ‘storytelling’ zouden noemen, tekenen zich af.

Een langzaam kantelende wereld

In deze decennia ontstaat ook de eerste vorm van structurele ontwikkelingssamenwerking. Niet langer draait het alleen om medische spoedhulp, maar ook om de bredere context: onderwijs, hygiëne, voedsel. Simavi blijft in de praktijk nog

vooral spullen en middelen leveren aan Nederlandse artsen in het buitenland, maar de toon begint te verschuiven.

De Nederlandse overheid stelt in deze periode voor het eerst serieus geld beschikbaar voor 'ontwikkelingshulp', via het VN-programma EPTA. Simavi werkt nog niet direct met de overheid samen, maar volgt wel de trend: hulp breidt zich uit naar Kameroen, Nigeria, India, Pakistan. En aan het eind van de jaren zestig, na een periode van verbroken betrekkingen met Nederland, verschijnt ook Indonesië weer op de lijst van landen die Simavi ondersteunt.

Zo wordt hulpverlening zichtbaar, tastbaar, en verkoopbaar. De eerste tekenen van 'storytelling'.

Een polikliniek-boot van Simavi meert aan in Delft voor een collecte voor medische steun in Nieuw Guinea, Halmaheira en de Sangih-Archipel. Fotograaf Jac. de Nijs

1950-1975

WIST JE DAT?

Op de Piet Smits werf in Rotterdam wordt in 1952 hard gewerkt aan een nieuw hospitaalschip voor Simavi.

- Simavi voerde in deze periode campagne met posterteksten als: 'De Simavi-boot: drijvend ziekenhuis voor het binnenland.'
- In 1972 veranderde Simavi de betekenis van haar naam: 'Voor Inheemschen' naar 'Venezuela tot Indochina', om te onderstrepen dat de organisatie breder werkte dan alleen in voormalige koloniën.
- Simavi stond begin jaren zeventig als één van de eerste en oudste ontwikkelingsorganisaties aan de wieg van een belangrijke adviesorgaan over ontwikkelings samenwerking voor de overheid.

Bij een jubileum hoort een speciale jubileumactie: kratten vol medische hulpmiddelen staan klaar voor verschepping richting Indonesië.

Het zaadje van verandering

Het zou nog decennia duren voor Simavi haar huidige koers zou varen. Maar in deze overgangstijd wordt iets belangrijks zichtbaar: de wereld verandert, en organisaties als Simavi kunnen niet achterblijven. In het stille ontwaken van het dekoloniale denken, in het besef dat hulp niet altijd onschuldig is, zit het begin van een andere benadering.

Een benadering waarin niet wij de hoofdrol spelen, maar waarin we leren luisteren. Dat proces begon hier. En het moest nog een hele tijd duren.

HOOFDSTUK

3

1975 - 2000

Van collectebus
tot gezondheids-
systeem

SIMAVI
vruchtbare
ontwikkelingshulp met
minstens 2 tientjes per jaar
van al die mensen die iets van
helpen begrijpen

SIMAVI
lenigt de eerste noden
op vele plaatsen in vele landen
en stimuleert zelfleren en zelfdoen
in de 3e wereld

*'De mensen in Zaïre moeten
zélf hun boontjes doppen.
Onze taak is dat mogelijk maken.'*

— Dr. Daniel Fountain, Simavi-partner

1975-2000

VAN COLLECTEBUS TOT GEZONDHEIDSSYSTEEM

In 1975, het vijftigjarig bestaan van Simavi, is van alles in beweging. De tropenarts maakt plaats voor de gezondheidswerker uit de gemeenschap. Hulp wordt minder iets wat je brengt, en meer iets dat je samen opbouwt.

Het is een tijd van snelle groei én scherpe keuzes. Simavi krijgt meer naamsbekendheid dan ooit – dankzij schoolfilms, poster-campagnes, collecteweken en zelfs een Simavi-koor. Tegelijk ontstaat er twijfel: zijn we een hulporganisatie of bouwen we aan structurele verandering?

Het antwoord begint te komen. Steeds vaker is de boodschap: gezondheid begint lokaal. In de dorpen, bij vrouwen, bij schoon water.

GEZONDHEID ALS WERELDPUZZEL

De winnende inzending van een prijsvraag in 1975, ter ere van de viering van vijftig jaar Simavi, markeert een koerswijziging: geen ambulance of apotheek meer, maar een plan om dorpsgezondheidswerkers op te leiden in Tanzania. Mensen uit de gemeenschap zelf, getraind in basiszorg, vaccinatie en hygiëne. Het project wordt een blauwdruk: Simavi wil structureel bijdragen, niet alleen incidenten oplossen.

Ook de jaren daarna kiest Simavi voor langetermijnpact. In India wordt een waterput geslagen bij een ziekenhuis. In Zaïre zorgt een Amerikaanse arts dat medische leerboeken

*Met een warm hart - heel nuchter - zien dat
hulp nodig is. Dat is geen "lievigheid"...*

u mag helpen

Simavi
directe medische hulp
in de tropen.

Advertentie
uit 1978

beschikbaar komen in lokale talen. De rode draad? De lokale
gemeenschap moet het straks zelf kunnen.

Simavi begint te praten over educatie, infrastructuur,
hygiëne en gelijkwaardigheid. Gezondheid wordt niet langer
gezien als een doos pillen – maar als een complex geheel
van omstandigheden, die alleen in samenhang aangepakt
kunnen worden.

VAN ZENDINGSHUISSTIJL NAAR ZICHTBAARHEID

In Nederland verandert ook het gezicht van Simavi. De orga-
nisatie groeit hard: van 1,8 miljoen gulden in 1972 naar meer
dan drie miljoen in 1976. Er komen televisie- en radiospotjes,
vertoningen op scholen, collectebussen, ansichtkaarten en
kinderboeken.

De campagnes zijn soms confronterend – met zinnen als:
'Middeleeuwse toestanden zijn geen verleden tijd.' – maar
ze zorgen voor aandacht. De film *Kans één op twee*, over

kindersterfte in Tanzania, wordt vertoond op honderden scholen en levert nieuwe vrijwilligers op.

Toch blijft Simavi zoeken naar de juiste toon. De oorspronkelijke afkorting (Stichting Inzake Medische Aangelegenheden Voor Inheemschen) voelt steeds ongemakkelijker. Er worden nieuwe betekenissen verzonnen, tot het uiteindelijk gewoon 'Simavi' wordt – een naam zonder uitleg, maar met geschiedenis.

VROUWEN, WATER EN EEN ANDERE HOUDING

In deze periode ontstaan de eerste duidelijke speerpunten die nog altijd het werk van Simavi kenmerken: water en vrouwen. In 1989 start een grote campagne rond moeder- en kindzorg. In 1992 draait alles om drinkwater, met de slogan: 'Schoon water, broodnodig.'

Artsen en ingenieurs denken mee over projecten en fondsenwerving. De organisatie professionaliseert – en beseft tegelijk: een pomp is pas nuttig als de mensen weten hoe je hem onderhoudt.

Bij het 60-jarig jubileum zegt een Indonesische spreker het

glashelder: 'De verhouding geveer-ontvanger moet plaatsmaken voor een gelijkwaardige relatie.'

Die boodschap resoneert. De wereld verandert. En Simavi beweegt mee.

Vanaf de jaren tachtig kregen drinkwater, moeder- en kindzorg en water steeds meer aandacht bij Simavi.

WIST JE DAT?

- In 1987 was 'drinkwatervoorziening' het hoofdthema van Simavi's werk – met meer dan 2.500 geslagen waterputten in India.
- Het 'Simavi-zangkoor' trad op in kerken en buurthuizen tijdens de collecteweek en maakte een eigen plaat die je kon kopen.
- De Latijnse herinterpretatie van Simavi werd: 'Succurrens In Mundo Afflictis Viribus lunctis' – vrij vertaald: 'Met vereende krachten hulp bieden aan zieken in de wereld.'

HOOFDSTUK

4

2000-2025

Water, vrouwen en de kracht van lokale verandering

Vrouwen van de
Ngape vrouwen-
groep in Kenia
onder leiding
van Agnes Bene
ontmoeten elkaar.

Foto: Sacha de
Boer

*'Simavi bepaalt nooit de agenda.
Wel stellen wij eisen.
Bijvoorbeeld dat het resultaat van
onze programma's na verloop van
tijd zelfstandig kan doorgaan.'*

— Jaarverslag Simavi

Aan het begin van de eenentwintigste eeuw staat Simavi opnieuw op een kruispunt. De collectebus raakt uit beeld, het aantal particuliere donateurs daalt, en de bekende tropenarts is niet meer de spil van het werk. Wat blijft, is het doel: gezondheid. Wat verandert, is wie bepaalt hoe je daar komt.

Lokale partners, vrouwelijke leiders, dorpsorganisaties – zij nemen steeds vaker het initiatief. Simavi ondersteunt, adviseert, financiert, maar bepaalt niet langer wat er moet gebeuren. Daarmee wordt een diepe historische draai gemaakt. Van zendingsarts tot lokaal eigenaarschap: het is een radicale maar logische transformatie.

Van sanitatie tot systeemverandering

De grote doorbraak komt in 2005 met de campagne 'Hoge Nood!', die de link legt tussen sanitatie, hygiëne en kindensterfte. Simavi ziet: toegang tot een toilet is geen luxe, maar een mensenrecht. In de jaren daarna wordt 'water' het kernwoord, en dan vooral: wie zorgt ervoor, wie lijdt onder het tekort, wie mist zeggenschap?

Simavi verschuift haar focus naar vrouwen en meisjes, omdat zij het meest lijden onder het tekort aan water.

Het antwoord is telkens hetzelfde: vrouwen. Zij halen het water. Zij missen school of werk als er geen toilet is. Zij worden ziek, onveilig of onzichtbaar als sanitaire voorzieningen ontbreken.

De beweging naar een nieuwe focus begint met 'moeders', maar verschuift snel naar vrouwen en meisjes als structurele veranderaars. Simavi maakt die verschuiving zichtbaar én tastbaar. In projecten, campagnes en beleidsbeïnvloeding.

Meisjes van één van de 842 meidengroepen uit het Simavi-project Our Lives, Our Health, Our Futures praten over menstruatie.
Foto: Simavi

2000-2025

In veel projecten komt aandacht voor seksuele en reproductieve gezondheid en rechten, zoals hier in Ghana. Foto: Raymond Rutting

Shifting the Power

Simavi werkt vanaf de jaren 2010 steeds meer in allianties, zoals de WASH-alliantie (water, sanitatie en hygiëne) en de SRHR-alliantie (seksuele en reproductieve gezondheid en rechten).

Het zijn strategische samenwerkingen, gericht op systeemverandering – met steeds meer ruimte voor stemmen uit het Zuiden. Shifting the Power wordt een leidend principe: de mensen die geraakt worden door ongelijkheid en klimaatverandering, moeten ook leidend zijn in de oplossingen.

*Simavi werkt steeds
vaker in allianties gericht
op systeemverandering.*

Die houding komt niet alleen terug in projectaanvragen en partnerselectie, maar ook in het internationale werk van

Simavi, dat zich steeds vaker mengt in mondiale debatten over water, mensenrechten, gender en klimaat.

Simavi zag dat drinkwatervoorzieningen en sanitatie onlosmakelijk verbonden zijn met de gevolgen van klimaatverandering. Al in 2006 stond klimaatverandering prominent op de agenda bij Simavi.

'Juist de armsten in de wereld zijn de dupe van de klimaatverandering: zij zijn sterk afhankelijk van regenval en verdampingspatronen voor de landbouw en watervoorziening.'

In datzelfde jaar, 2006, kwam Al Gore met zijn film 'An Inconvenient Truth' naar Nederland. Hij presenteerde zijn film in

Herbruikbaar maandverband: niet alleen een belangrijke voorziening voor schoolgaande meisjes, maar ook een verdienmodel voor ondernemende vrouwen.

Theater Tuschinski in Amsterdam, Simavi werd uitgenodigd voor die nationale presentatie waar ook premier Balkenende bij aanwezig was.

Campagnes met lef

Simavi laat in deze periode ook een ander gezicht zien: activistisch, uitgesproken en creatief. Acties als Wandelen voor Water (2004, waarvan Dieuwertje Blok vele jaren het gezicht is) en de beschilderde wc-potkalender met bekende Nederlandse moeders (2006) trekken de aandacht én de pers.

De organisatie durft thema's aan te kaarten die andere partijen mijden: menstruatiearmoede, seks voor water, structureel geweld tegen vrouwen in de publieke ruimte. Met presentatrice Sylvana Simons als eerste ambassadeur kiest Simavi in 2006 bewust voor zichtbaarheid, diversiteit en urgentie.

Presentatrice Sylvana Simons maakte zich als ambassadeur voor Simavi jarenlang sterk voor vrouwen en moeders.

Prinses Beatrix, hier bij de viering van 90 jaar Simavi, is al vele jaren als beschermvrouwe verbonden met Simavi. Net als in het verleden haar moeder, Prinses Juliana, en haar grootmoeder, Prinses Wilhelmina.

Foto: Caroline Sikkenk

Professionaliseringsslag

Om grotere impact te kunnen maken, verandert ook de organisatie zelf. Vanaf 2006 wordt Simavi meer datagedreven, scherper in monitoring, en doelgerichter in partnerselectie.

Het netwerk wordt kleiner, maar sterker: er wordt gekozen voor focuslanden en langetermijnrelaties met lokale organisaties. Door deze keuzes kan Simavi subsidie aanvragen – én krijgen. Voor het eerst stroomt er structureel geld binnen van het ministerie van Buitenlandse Zaken. Toch blijft de organisatie bewust waakzaam:

'We willen nooit afhankelijk worden van één geldstroom. Onze kracht zit ook in onze onafhankelijkheid.'

2000-2025

WIST JE DAT?

- Simavi in 1994 nog werkte in meer dan 30 landen tegelijk – maar in de jaren 2010 het aantal terugbracht tot 6 à 8 focuslanden.
- Simavi het eerste NGO-lid was van het Netherlands Water Partnership en daar een NGO-platform opzette dat mede het beleid van de overheid beïnvloedde.
- In 2006 Simavi werd uitgenodigd bij de Nederlandse première van *An Inconvenient Truth*, waar de organisatie als een van de eersten de koppeling legt tussen klimaatverandering en waterrechtvaardigheid.

Wadlopen voor Water is sinds 2023 de ultieme challenge om geld op te halen voor het Water Justice Fund van Simavi. Foto: UpNorth

Sylvia (24) uit Kibera, Kenia: 'De waterverkoopster zei tegen me: "Het enige wat ik van je wil, is je lichaam. Daarna kun je water halen".'
Foto: Sacha de Boer

Sacha de Boer maakt in Kenia een fotoreportage over het thema sextortion.

Petitie

In 2023 begint Simavi de petitie Stop Seks voor Water. Klimaatverandering verslechtert de toegang tot water en leidt ertoe dat vrouwen en meisjes onder druk worden gezet om seks te hebben in ruil voor water. Met de petitie worden uiteindelijk meer dan 70.000 handtekeningen opgehaald. Die worden aangeboden aan de Tweede Kamer en de Special Rapporteur op water en sanitatie van de Verenigde Naties.

HOOFDSTUK

5

Toekomstvisie

De volgende
100 jaar
begint nu

Bimali Dangi uit
Bangalachuli in
Nepal is samen met
haar dochter lid van
een vrouwengroep
die waterpro-
blemen aanpakt
met steun van
het Water Justice
Fund. Foto: Shirish
Bajracharya

*'We geloven in een wereld waarin iedereen
toegang heeft tot water, gezondheid en
gelijkwaardigheid. Maar geloven alleen is
niet genoeg. We moeten het samen doen.'*

Nirmala Chaudhary leidt de Mehenatisheel vrouwengroep in Nepal. De groep zette zich in voor het aanleggen van bio-oeveren om het dorp te beschermen tegen overstromingen. Foto: Shirish Bajracharya

Honderd jaar geschiedenis betekent honderd jaar leren, luisteren, veranderen. Het betekent erkennen waar we fout zaten, vieren waar we vooruitgang boekten, en steeds opnieuw vragen: wat is rechtvaardig, en wie beslist daarover?

We weten één ding zeker: de uitdagingen van de komende eeuw vragen om meer dan goede bedoelingen. De klimaatcrisis bedreigt toegang tot schoon water, tot voedsel, tot veiligheid. Ongelijkheid groeit. En de mensen die het hardst worden geraakt, zijn nog altijd te vaak uitgesloten van macht en middelen.

Maar er is ook hoop. Elke dag werken lokale organisaties – vaak geleid door vrouwen – aan duurzame oplossingen. Ze bouwen waterpunten, beïnvloeden beleid, doorbreken stigma's, eisen ruimte. Zij zijn de toekomst.

Simavi's rol daarin verandert. We blijven steunen, verbinden, agenderen – maar altijd vanuit de vraag: hoe kunnen wij de macht delen, in plaats van behouden? Hoe zorgen we dat verandering van binnenuit komt – en dat wij die ruimte helpen beschermen?

Drie uitgangspunten voor de toekomst

1

Water en een toilet voor iedereen

Schoon drinkwater, een veilig toilet en goede hygiëne. Wij vinden daar iedereen daar toegang toe moet hebben. Er is veel bereikt in de afgelopen 100 jaar, maar niet genoeg. Daarom moeten we wereldwijd onze krachten bundelen om een einde te maken aan de watercrisis.

2

Lokale klimaatoplossingen

Te veel, te weinig of te vies water. De gevolgen van de klimaatcrisis laten zich overal voelen. Kwetsbare gemeenschappen moeten in staat gesteld worden om te werken aan klimaatbestendige oplossingen. Daarom blijven we druk uitoefenen voor betere klimaat- en waterfinanciering.

3

Een sterkere positie voor vrouwen

De ongelijke positie van vrouwen en meisjes zorgt ervoor dat er onvoldoende prioriteit wordt gegeven aan het oplossen van de watercrisis. En het leidt tot voorzieningen die niet veilig of adequaat zijn. Daarom blijven we investeren in hun kracht, hun netwerken, hun leiderschap.

De Ngape vrouwengroep uit Kajiado County komt samen om oplossingen voor hun waterproblemen te bespreken. Met steun vanuit het Water Justice Fund realiseerden zij onder meer een waterpomp op zonne-energie en regenwateropvangtanks.

We weten niet hoe de wereld er over honderd jaar uitziet. Maar we weten wel dit: **rechtvaardigheid vraagt om volharding. En om bondgenoten.**

Dank je wel dat jij er één bent.

100 jaar Simavi

In 1925 begon het met een vroedvrouw en een missie:
medische zorg bereikbaar maken voor iedereen.

Honderd jaar later is Simavi uitgegroeid tot een internationale
organisatie die zich inzet voor schoon water, gelijkheid en
klimaatrechtvaardigheid.

Dit jubileumboekje vertelt het verhaal van Simavi. Van de
eerste collectebussen tot het pleidooi voor systeemverandering.
Van werken voor mensen, naar werken met mensen.

Met aandacht voor wat goed ging, en voor wat beter
moest. Voor de mensen die het verschil maakten – en nog
steeds maken.

Een uitgave van Simavi naar aanleiding van het honderd jarige bestaan in 2025.
Productie: Karin Bojorge | Onderzoek: Laura Lubbers | Vormgeving: Hannah Barrow

Coverfoto's: Van een koloniale arts in Indonesië naar een trotse vrouwengroep in Kajiado county in Kenia.
Van links naar rechts Nkoi Simingor, Lasoi Kanko, Susan Tapario, Emily Litei. Fotograaf: Jeroen van Loon.